

Μια αγάπη για το καλοκαίρι

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ: Τετάρτη 16 Σεπτεμβρίου 2009

«Στη μηχανή πρέπει να ελέγχεις το téρας μέσα σου»

Του **Παύλου Θ. Κάγιου**

Από τους ωραίους του ευρωπαϊκού κινηματογράφου, ο πρόεδρος του Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης Γιώργος Χωραφάς είναι και μηχανόβιος σε πίστες

«Το θέμα των μηχανών είναι συνδεδεμένο για μένα με το καλοκαίρι και η αγάπη μου γι' αυτές κρατάει χρόνια και δεν... γερνάει ποτέ», μας λέει ο Γιώργος Χωραφάς σε διάλειμμα των γυρισμάτων της ταινίας

«Επικίνδυνες μαγειρικές» και αφήνει το κουβάρι των αναμνήσεων γύρω από τις μηχανές να φτάσει στα εφηβικά του χρόνια...

«Όταν ήμουν 15-16 χρονών, είχα φίλους με μηχανές- εμένα δεν με άφηναν από το σπίτι να αγοράσω- τους βοηθούσα σε διάφορες συναρμολογήσεις και το δώρο γι' αυτό ήταν να με αφήσουν και μένα να οδηγήσω. Εκείνη την εποχή, πηγαίνοντας σε διάφορα νησιά, έλεγα ότι είμαι 18 χρόνων για να με αφήνουν να νοικιάζω μηχανές, έβαζα τις αγάπες μου πίσω και χανόμασταν στο όνειρο»...

Ατύχημα δεν υπήρξε;

Α, ναι, τράκαρα, γλίτσωα στο παρά πέντε, ο φίλος μου χτύπησε και παρά λίγο να πάω και φυλακή γιατί δεν είχα άδεια!

Έτσι, έγινες πιο προσεκτικός;

Όχι, απλώς πήραμε άλλον δρόμο- διαδρομή ανάμεσα Παρίσι- Βρυξέλλες- για να γλιτώσουμε τα μπλόκα της Αστυνομίας μέχρι που μάθαμε ότι η μηχανή που είχαμε- μια Τρέζντα- ήταν κλεμμένη και εμείς τρέχαμε με 160, αλλά από μακριά είδαμε το μπλόκο της Αστυνομίας, πήγαμε να πάρουμε άλλη διαδρομή, αλλά μας σταμάτησαν και μας σημάδεψαν με τα πιστόλια τους!

- «Τι θα μας κάνατε, θα μας πυροβολούσατε;», ρωτάω...

- «Ναι», μας λέει και πυροβολεί στον αέρα συμπληρώνοντας: «Γιατί πριν από λίγο μια σφαίρα σκότωσε έναν αστυνόμο»!

Και μετά;

Αγόρασα την πρώτη μεγάλη μηχανή μου, 500 κυβικά, το 1982, αλλά βγαίνοντας από το Παρίσι με χτυπάει αυτοκίνητο, κάνω τρεις τούμπες στον αέρα, είχα για ώρες απώλεια μνήμης, αλλά ευτυχώς, γλίτσωα με μώλωπες...

Ε, τότε, πια, φαντάζομαι πως έβαλες μυαλό...

Ναι, πώς... Με τα χρήματα της αποζημίωσης πήγα και αγόρασα μεγαλύτερη- 500άρα πάντα, αλλά πιο ήπια! Πάλι καλά που εκείνη την περίοδο ένας φίλος μου είπε «γιατί δεν τρέχεις σε πίστες;», κι έτσι ξεκίνησα...

Και εκεί στις αρχές της δεκαετίας του '80, ο ασφαλής ίλιγγος της πίστας μπαίνει στη ζωή του Γιώργου Χωραφά...

«Πηγαίνοντας από το Παρίσι στο αεροδρόμιο του Ορλί, υπήρχε ένα μεγάλο πάρκινγκ που το πρωί ήταν η κεντρική αγορά και το βράδυ γινόταν πίστα για να τρέχουν μηχανές. Τότε αγόρασα την πρώτη πραγματικά μεγάλη μηχανή μου, μια Suzuki, την GSX-R 750, που πέθαινα για να την αποκτήσω».

Τι νιώθεις όταν οδηγείς στις πίστες;

Έξαψη! Δεν έχεις μια στιγμή ήσυχης, μεγάλη συγκέντρωση και προσήλωση. Και τότε, έβαλα όρο στον εαυτό μου να μην κάνω αγώνες, να μην πάρω χρονόμετρο, να μη θελήσω να καταρρίψω κανένα ρεκόρ, να μην μπω στο τρυπάκι του πρωταθλητισμού, να κάνω αθλητισμό.

Δεν έπαθα ποτέ χάι σάιτ (πετάγεσαι πάνω από τη μηχανή), τα πεσίματά μου είναι μέσα στη στροφή, όχι βγαίνοντας. Σε αυτό με βοήθησαν πολύ οι συμβουλές που μου έδωσε ο Νταβίντ Μισκάτ, Γάλλος πρωταθλητής για έξι χρόνια, που μου είπε: «Εσύ θα το φας το κεφάλι σου, πρόσεχε, μην οδηγείς επιθετικά, πρέπει να δαμάσεις την επιθετικότητά σου, πρέπει να ξέρεις γιατί οδηγείς. Για να πουλήσεις τσαμπουκά ή για να νιώσεις ελευθερία μέσα σου;». Και τότε μπήκε στη ζωή μου η Ducati 748!

Απαραίτητο:

Πρέπει να γίνουν πίστες για μηχανές στις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας για να σωθούν πολλοί άνθρωποι που τους αρέσει να εκτονώνονται με το τρέξιμο. Στην πίστα, οι κίνδυνοι λιγοστεύουν

«Οι Έλληνες είμαστε φιγουρατζήδες»

Τι συνιστάς στους οδηγούς μοτοσυκλετών;

Να βρουν τρόπο να πηγαίνουν σε πίστες να εκτονώνονται.

Αλλά, δυστυχώς, στην Ελλάδα μόνο στις Σέρρες υπάρχει, οι άλλες δεν είναι ανοιχτές για το κοινό. Με μία ώρα πίστα, βγάζεις το άχτι σου, είσαι λειώμα, σου φτάνει, έχεις εκτονωθεί. Και το κυριότερο, έχεις βγάλει όλη την επιθετικότητα που, πολλές φορές, νιώθεις να σε πνίγει από γεγονότα της καθημερινότητας, αλλά και πιο σοβαρά ζητήματα. Εμείς οι Έλληνες είμαστε φιγουρατζήδες, μας τρώει ο ναρκισσισμός, αλλά, πίσω από το κράνος και τη στολή είσαι παντελώς άγνωστος και μόνος σου με τον εαυτό σου. Εντάξει, μέσα του ο άνθρωπος κρύβει τον ανταγωνισμό, αλλά με το τρέξιμο με τη μηχανή καλό είναι να προσπαθείς να κάνεις αυτόν τον ανταγωνισμό δημιουργικό και συμβολικό, να σέβεσαι τον άλλον, γιατί έτσι, σέβεσαι και τον εαυτό σου και τη ζωή, αυτό το θείο και ανεπανάληπτο δώρο.

Χόμπι ή πάθος η μηχανή;

Το πρώτο χόμπι μου είναι η ηθοποιία, γι' αυτό δεν επιτρέπω στον εαυτό μου να σπάσω χέρι ή πόδι με τη

μηχανή γιατί θα μου το στερήσει. Έτσι, ησυχάζω μέσα μου το δαιμόνιο της μηχανής...

Γιατί δαιμόνιο;

Ο συμβολισμός μιας μηχανής είναι ο άνθρωπος και το τέρας που πρέπει να το δαμάσει, αλλά, τελικά, το τέρας της μηχανής είσαι εσύ. Γιατί η μηχανή γίνεται επέκταση του εαυτού σου, σε κάνει, σου βγάζει από μέσα σου, το τέρας που κρύβεις! Και εσύ πρέπει να έχεις τη δύναμη να ελέγξεις το τέρας που κρύβεται μέσα σου.

Αξέχαστες διαδρομές

- «Νεαρός με βεσπάκια και κορίτσια στα νησιά Κρήτη, Ρόδο, Αίγινα, αλλά και στη Γλυφάδα ή στον γύρο της Αττικής με προορισμό να ανακαλύψουμε κάθε άγνωστη, τότε, γωνιά της, κάτι που σε έκανε να αισθάνεσαι μοναδικός».
- «Με μοτοσυκλέτα στο "Μαχαμπαράτα" του Πίτερ Μπρουκς, καθώς το θέατρο ήταν 15 χιλιόμετρα έξω από την Αβινιόν σ' ένα λατομείο».
- «Αρχές του '70 στην Καλιφόρνια, τότε που γνώρισα τον Ζορζ Μουστακί, γίναμε φίλοι και μου έλεγε το δικό του πάθος για τις μηχανές».
- «Γκραν πρι σε Ιταλία, Γαλλία. Ξέρω τα πάντα γύρω από τις μηχανές- σαν τους ποδοσφαιρόφιλους που γνωρίζουν με ανατριχιαστικές λεπτομέρειες οτιδήποτε έχει να κάνει με το άθλημα, τις μεταγραφές και τα κουτσομπολιά. Θαυμάζω τον Βαλεντίνο Ρόσι».

<http://www.tanea.gr/default.asp?pid=2&ct=4&artid=4536528>

RSS FEEDS | ©2008 Δημοσιογραφικός Οργανισμός Λαμπράκη Α.Ε